

цето си стоеше все така високо на небето, и всичко около тяхъ потъваше въ силна свѣтлина.

Щомъ отвори очи, Татунчо извади всичко отъ щепелина, натовари Татунка като нѣкое магаренце, а самъ той се залови да търкаля праздната каца къмъ планината. Това преселение, разбира се, не бѣше никакъ лесно, и Татунка и Татунчо на нѣколко пѣти се спираха да си почиватъ. Когато стигнаха най-после до планината и следъ като сладко-сладко закусиха и се напиха съ студена вода, тѣ усѣтиха, че пакъ имъ се спи, и пакъ легнаха да спятъ. Така тѣ прекараха петъ деня и петъ нощи, както ние хората отъ земата бихме казали, макаръ че презъ това време слънцето нито веднажъ не бѣше залѣзвало. Но следъ шестата нощъ Татунка съ отчаяние забеляза, че яденето се бѣше вече свършило.

Сега вече сигурно сме загинали, — промълви Татунчо, като погледна скалистата планина, по която нищо не растѣше.

Наистина, вода имаха колкото искаха, но когато човѣкъ е гладенъ, за какво му е вода?

— Значи, ще си умремъ отъ гладъ, — разплака се Татунка. — Охъ, Божичко, що ни трѣбваше да идваме на тая пуста луна!

— Не плачи, Татунке, ела съ ме-

не! И тоя пѣтъ нѣма да умремъ.

Татунчо се спустина къмъ полето, дето зрѣеха бѣлитѣ топчета по низката трева. Той откъсна едно отъ тяхъ, но тъкмо се готвѣше да го лапне, Татунка му извика:

— Чакай, Татунчо, може да е отровно!

Наистина, може да е отровно. Татунка има право. Какво да се прави? Ами по-добре ли е да умратъ отъ гладъ? Нека най-напредъ опита съвсемъ мѣничко.

Той отхапа едно кѣсченце, готовъ да го изплюе, ако му загорчи. Но бѣлото топче имаше много приятенъ, сладъкъ вкусъ. Татунчо го изяде цѣлото и каза на Татунка, че никога презъ живота си не е ялъ по-сладко нѣщо. Чудесни топчета, като че ли сж само отъ медъ и масло!

— Сто пѣти по-вкусни отъ маминитѣ курабийки!

Татунчо и Татунка набраха цѣла престилка медени топчета и бързо-бързо утолиха глада си.

— Сега мога да стоя тукъ и сто години, — отсѣче Татунчо.

— Азъ искамъ да се върнемъ.

— То се знае, че и азъ искамъ. Какво ще правимъ повече на тая луна? Дойдохме, разгледахме я, защо ще си губимъ повече времето? Но какъ ще се върнемъ, като нѣмаме съ какво да запалимъ примуса!